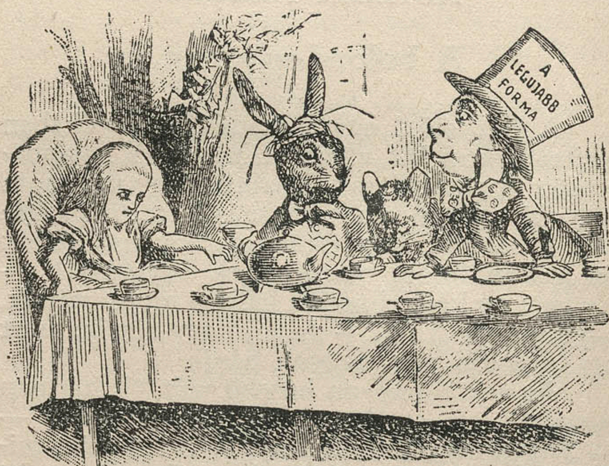
— Tőled pedig nagyon udvariatlan volt, hogy leültél az asztalunkhoz, anélkül, hogy meghívtunk volna, — mondta a husvéti nyúl.

— Nem tudtam, hogy ez a maguk asztala. Itt jóval több mint háromra van terítve.

— Miért nem vágatod le a hajadat? — kérdezte a kalaposmester, aki egész idő alatt nagy figyelemmel nézte Aliszt és ez volt az első megjegyzése.

— Maga meg tanulja meg, hogy nem illik személyeskedni! — szólt rá Alisz szigorúan. — Ez nagy neveletlenség!

A kalaposmester tágra meresztette szemét ennek hallatára, de csak ennyit mondott: — Mért olyan a holló, mint egy íróasztal?

— No végre valami mulatságos dolog, — gondolta Alisz. — Nagyon örülök, hogy kitalálósdit fogunk játszani. — Azt hiszem, erre a kérdésre meg tudnék felelni, — tette hozzá hangosan.

— Igazán azt hiszed, hogy meg tudnál felelni rá? — kérdezte a husvéti nyúl.

— Igen, azt hiszem.

— Hát akkor mondd meg, mit gondolsz, — folytatta a husvéti nyúl.

— Hiszen úgyis azt teszem, — felelte Alisz. — Legalább is mindig azt gondolom, amit mondok és ez ugyanaz.

— De bizony nem ugyanaz, — vágott közbe a kalaposmester. — Ennyi joggal mindjárt azt is mondhatnád, hogy ha azt mondom: én látom, amit eszem, az ugyanaz, mintha azt mondanám: én eszem, amit látok.

— Sőt azt is mondhatnád, — tette hozzá a husvéti nyúl, — hogyha azt mondom, én szeretem, amit kapok, az ugyanaz, mintha azt mondanám, én azt kapom, amit szeretek.

— Sőt azt is mondhatnád, — tette hozzá a mormota, aki álmában beszélt, — hogyha azt mondom, én lélegzem, mikor alszom, az ugyanaz, mintha azt mondanám, én alszom, amikor lélegzem.

— Tenálad csakugyan ugyanaz, — mondta neki a kalaposmester. A beszélgetés evvel elakadt és a társaság csöndben ült egy darabig. Alisz ezalatt azon gondolkodott, hogy vajjon miért olyan a holló, mint egy íróasztal, de nem tudott rájönni.

A kalaposmester törte meg a csöndet:

— Hányadika van ma? — kérdezte Alisz felé fordulva. Evvel kivette az óráját a zsebéből, majd bosszúsan rázogatni kezdte és a füléhez tartotta.

Alisz gondolkodott egy keveset és így szólt: — Negyedike.

— Két napot késik, — sóhajtott a kalaposmester. — De én mondtam mindjárt, hogy